

Τοις Εντευξομένοις ή Απόντος του Λαού;

Του Καθηγητού **Κωνστ. ΓΕ. ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΥ**

Ένας εκ των τρεχόντων όρων ο οποίος καθημερινώς ακούεται εξ επισήμων και μη χειλέων, είναι εκείνος της περιφερειακής ανάπτυξης της Χώρας, την οποία οι πάντες επιθυμούν και εύχονται διακαώς αντί πάσης θυσίας...

Όπως είναι γνωστόν, με τον όρο περιφερειακή ανάπτυξη εννοούμε (συνήθως)¹ ένα σύνολο διαδικασιών για την οικονομική, κοινωνική και πολιτιστική ανάπτυξη όλων και (ει δυνατόν ταυτοχρόνως) των περιφερειών της Χώρας. Η ανάπτυξη αυτή επιδιώκεται (και επιταγχάνεται) με την αύξηση (και σε πολλές περιπτώσεις και με την διαφοροποίηση) της παραγωγικής «ικανότητας» των περιφερειών και ωρισμένες αναδιαρθρώσεις (π.χ. χωροταξικές). Εννοείται, ότι η αύξηση της «παραγωγικής» ικανότητας και οι αναδιαρθρώσεις πρέπει να είναι τέτοιες, ώστε να εξασφαλίζουν «μία συνεχή και αυτοσυντηρούμενη αύξηση του πραγματικού κατά κεφαλήν εισοδήματος και βελτίωση των συνθηκών διαβίωσης του πληθυσμού της» κ.λ.

Στην Ελλάδα, εν αντιθέσει με ό,τι συνέβη αλλού (όπου η αρχή της περιφερειακής ανάπτυξης τοποθετείται συμβατικώς στο έτος 1933 μ.Χ. -π.χ. Η.Π.Α.-), οι πρώτες κρατικές προσπάθειες για οργάνωση της περι-

1. Βλ. εν εκτάσει: Κωνστ. ΓΕ. ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΥ: Θεσμικό πλαίσιο περιφερειακής ανάπτυξης. Τόμ. Α', Δ' έκδ., Αθήνα, 2000, σελ. 38 επόμ.

φερειακής ανάπτυξης άρχισαν μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Νομοθετήματα όμως, με τα οποία επεδιώκετο η γενικώτερη ανάπτυξη της Χώρας απαντώνται από του έτους 1887 μ.Χ..

Έκτοτε, με αλεπάλληλες νομοθετικές ρυθμίσεις αναζητείται η «χρυσή τομή» εν προκειμένω, ούτως, ώστε «το όνειρον» της περιφερειακής ανάπτυξης να καταστεί ορατή και απτή πραγματικότητα.

Εν προκειμένω όμως, ίσως διερωτηθεί ο οίος δήποτε, για ποιούς λόγους, ενώ διατίθενται τόσα «πακέτα», ευρωπαϊκά και εγχώρια, το εγχείρημα δεν έχει ευοδωθεί μέχρι τούδε καθ' ολοκληρίαν ούτως, ώστε να πάψει να υφίσταται ως στόχος;

Πολλοί, ίσως, αποδώσουν το ατελέσφορον του πράγματος σε χωλαίνοντα ατελή σχεδιασμό, χωλαίνουσες διοικητικές δομές, κακή συγκυρία κ.ά.

Άλλοι, ως και ο υπογράφων το παρόν, έχουν την άποψη, ότι δεν εγένετο «πανστρατιά» και ότι πλην των Ειδικών και των Υπηρεσιακών Παραγόντων, ο Λαός δεν «συμμετέσχε» ενεργώς, ελλείψει ενημέρωσης, εξ ου και οι κατά καιρούς αρνητικές διαθέσεις.

Εάν η άποψη αυτή γίνει παραδεκτή, ερωτάται πας εμπλεκόμενος, εάν έχουν υλοποιηθεί Προγράμματα Ενημέρωσης των Πολιτών εν προκειμένω.

Απεχθανόμενος αρνητικές απαντήσεις θα έλεγα ευγενώς, ότι η παράμετρος αυτή «ελησμονήθη»...

Μήπως, όμως διαγράφοντας το ευφυολόγημα άλλων εποχών περί λησμοσύνης («λησμόνει Τιμολέων, διότι όστις λησμονεί δεν ενθυμείται πλέον...»), πρέπει έστω και τώρα σύμπαντα τα Μέσα Μαζικής Επικοινωνίας «να σαλπίσουν» το μήνυμα της συμμετοχής του Λαού εις το εγχείρημα, με «άλλη» οπτική, σαφώς διάφορη εκείνης της συμμετοχής εις χρηματιστηριακά παίγνια και υπό το πρίσμα των τωρινών καιρών, υπό καθεστώς παγκοσμιοποίησης και των κατ' αυτής αντιρρήσεων.²

Διότι μακροχρονίως άνευ του Λαού (κατά παράφραση...) ουδέν εστί γενέσθαι των δεόντων...

2. Σιάτλ, Νοέμβριος 1999. Νταβός, Ιανουάριος 2000. Πράγα, Σεπτέμβριος 2000. Νίκαια, Δεκέμβριος 2000. Κεμπέκ, Απρίλιος 2001. Γκέτεμποργκ, Ιούνιος 2001. Γένοβα (εν όψει), Ιούλιος 2001.